Béres Attila

Megzenésített versek a Wallenberg oratóriumból

Előhang

Íme az ember
Íme az ember

Önmaga képét
Vési kemény acélba,
Rajzolja magas égre,
Festi futóhomokba.

Íme az ember
Íme az ember

Foszlik a hűség,
tagadhatja a szégyent,
verheti bottal a tengert,
sirathatja az édent.

Nézzen a szemedbe,
Lássa:
Ő is a porból vétetett,
Önmaga gödrét is ásta,
Amikor ellened vétkezett.

Nézzen a szemedbe,
Lássa,
Amire nincs bocsánat:
Elfeledni a múltat,
Lerombolni a házat.

Nézz a szemébe,
Bátran.
A szelídség arcul ütötte
Homályba veszett a lélek
Összetörött a tükre.

Szárba szökken a mag,
Amely
Szél szárnyán tovaröppen,
Homokra hullik a könnyed
Bánatodban, örömödben.

Íme az ember,
Nem lesz már
Jobb, se rosszabb.
Őszintén vágyik a jóra,
S kaput nyit a gonosznak.

Önmaga képét vési,
Vési kemény acélba,
Rajzolja magas égre,
Festi futóhomokba.

Lefoszlik róla a hűség,
Tagadhatja a szégyent,
verheti bottal a tengert,
Sirathatja az édent.

Epilógus

Aki a világosságot megteremtette,
Aki a vizeket elválasztotta,
A maga képére megalkotta az embert,
Embernek bírája csak ő lehet,
Csak ő lehet.

És otthonra találnak a számkivetettek,
A megvetettek és a megveretettek,
És nem méricskéljük, mit áldoztunk érte,
Mert nem a mi dolgunk, nem nálunk a mérce.

Ki hamisan esküszik, szégyelli a szégyent,
Magányába roskad, siratja az édent.
Az igazak ösvényén oly keskeny a járás,
Önmagadért lépsz rá, senki nem lesz hálás.

A madár röptét ketrecbe nem zárod,
A vizek zúgását csapdába nem csalod,
Arany szelencédbe nem fogod be a szelet,
Nincs hatalmad azon, ami istentől ered.

Mert íme, a törvény: nem lehet kitérni,
Másképpen gondolni, aztán felcserélni.
Világos beszédét értelmezni nem kell:
Erény és bűn között választhat az ember.

Zene: Melis László